

ศุกร์ 5 เมษายน

อัฐมวารปีสกา

สดด 118:1-2,4.

22-24,25-27

วันศุกร์ต้นเดือน

พระวรสาร

ยบ 21:1-14

หลังจากนั้น พระเยซูเจ้าทรงลำแดงพระองค์แก่บรรดาศิษย์อีกครั้งหนึ่งที่ฝั่งทะเลสาบที่เบเรียส... ซีโมนเปโตรบอกคนอื่นว่า “ข้าพเจ้าจะไปจับปลา” ศิษย์คนอื่นตอบว่า “พวกเราจะไปกับท่านด้วย”

เขาทั้งหลายได้ออกไปลงเรือ แต่คืนนั้นทั้งคืนเขาจับปลาไม่ได้เลย พอรุ่งสาง พระเยซูเจ้าประทับยืนอยู่บนฝั่ง แต่บรรดาศิษย์ไม่ทราบว่าเป็นพระเยซูเจ้า พระเยซูเจ้าทรงร้องถามว่า “ลูกเอ๋ย มีอะไรกินบ้างไหม?” เขาตอบว่า “ไม่มี” พระองค์จึงตรัสว่า “จงเหวี่ยงแหไปทางกราบเรือด้านขวาสิ แล้วจะได้ปลา” บรรดาศิษย์จึงได้เหวี่ยงแหออกไป และดึงขึ้นไม่ไหว เพราะได้ปลาเป็นจำนวนมาก ศิษย์ที่พระเยซูเจ้าทรงรักกล่าวกับเปโตรว่า “เป็นองค์พระผู้เป็นเจ้านี่”

เมื่อซีโมน เปโตรได้ยินว่า “เป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า เขาก็หีบเสื้อมาสวม (เพราะเขาไม่ได้สวมเสื้ออยู่) แล้วกระโดดลงไปในทะเล ศิษย์คนอื่นได้เข้าฝั่งมากับเรือ และลากแหที่ติดปลาเข้ามาด้วย เพราะอยู่ไม่ห่างจากฝั่งนัก ประมาณหนึ่งร้อยเมตรเท่านั้น เมื่อบรรดาศิษย์ขึ้นจากเรือมาบนฝั่ง ก็เห็นถ่านติดไฟลุกอยู่ มีปลาและขนมปังวางอยู่บนไฟ พระเยซูเจ้าตรัสกับเขาว่า “จงเอาปลาที่เพิ่งจับได้มาบ้างสิ”

ซีโมนเปโตรจึงลงไปในเรือ แล้วลากแหขึ้นฝั่ง มีปลาตัวใหญ่ติดอยู่เต็ม นับได้หนึ่งร้อยห้าสิบสามตัว แต่ทั้ง ๆ ที่ติดปลาเหมือนกัน แหก็ไม่ขาด พระเยซูเจ้าตรัสกับเขาว่า “มากินอาหารกันเถิด” ไม่มีศิษย์คนใดกล้าถามว่า “ท่านเป็นใคร?” เพราะรู้ว่า เป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า...

เราจะเห็นว่าชีวิตของบรรดาอัครสาวกดูเหมือนต้องกลับไปสู่อาชีพเดิม ๆ ความลับสนยังคงอยู่ในจิตใจของพวกเขา ดูเหมือนว่าชีวิตของพวกเขาล้มเหลว ทั้ง ๆ ที่พระองค์ก็ทรงอยู่เคียงข้างเสมอ แต่อย่างไรก็ตาม พระองค์ทรงใช้ประสบการณ์ต่าง ๆ ที่เคยอยู่กับบรรดาศิษย์ เพื่อช่วยให้เขาสามารถจำพระองค์ได้ และดูเหมือนว่าพวกเขารู้ว่าพระองค์เป็นใคร แต่ไม่มีใครกล้าถาม ซึ่งเป็นช่วงเวลาของการทบทวน ไตร่ตรอง ถึงเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่ผ่านมา จนทำให้พวกเขาเริ่มเห็นชัด เข้าใจและกลับมาเชื่อในพระองค์อีกครั้ง ด้วยความหวังและความยินดี

